

PENGŐ KIRÁLYFI

Volt egyszer egy király, annak három fia. Ez a király a halála órájában meghagyta a fiainak, hogy minden áldott nap új csizmát húzzanak fel, ne sajnálják a pénzt, mert ha szavát megfogadják, bizony nem bánják meg. Meghal a király, nagy ceremóniával eltemetik, s a királyfiak csakugyan mindennap új csizmát húztak. De két-három esztendő múlva úgy leszegényedtek, hogy még az is alig volt, amit egyenek, nemhogy mindennap új csizmát húzzanak a lábukra. Mondja az idősebb királyfi: - Lássátok, lássátok, kár volt megfogadni az apánk szavát. Elkoldusodtunk mi is, el az ország is, most már mit csinálunk? - Igazad van - mondotta a középső királyfi -, bizony kár volt hallgatnunk az apánkra, elég lett volna, ha mindennap szépen kifényesítettjük a csizmánkat, mindenki újnak hitte volna. Azt mondja a legkisebb királyfi, akinek Pengő volt a neve: - Ne panaszkodjatok, tudta édesapánk, hogy mit beszél. Ha el nem szegényedünk, itthon maradunk egész életünkre, így legalább el kell mennünk valamerre, s látunk országot-világot. Hát hiszen nem is tehettek egyebet, el kellett, hogy menjenek világgá. Ahogy kimentek a városból, azt mondja a legidősebb királyfi: - No, fiúk, én kilövöm a nyilamat, s ahol leesik a nyílvevő, ott hálunk meg. Kilövi a nyilat a királyfi, egy nap s egy éjjel folyton-folyvást mentek, akkor találták meg a nyilat rengeteg erdő közepében. Ott leheveredtek, vacsoráltak, de a legidősebb királyfi azt mondta az öccseinek, ő nem alszik el, strázsál az éjen, nehogy valaki megcsúfolja. Elalszik a két kisebb királyfi, az idősebb meg fel s alá sétált, s hát egyszer csak jön egy rettentő nagy vadkan. Szörnyű nagy agyari voltak, mégpedig tiszta színarany agyari. A királyfi kirántotta a kardját, megölte a vadkant, az agyarárt kirántotta, s eltette a tarisznyájába. Reggel felébrednek az öccsei, semmit sem tudtak arról, hogy mi történt. A bátyjuk sem szólott, s mentek tovább. Most azt határozták, hogy a

középső királyfi löje ki a nyilát, s ahol az leesik, ott hálunk meg. Kilövi a középső királyfi a nyilát, s három nap, három éjjel mentek, amíg a nyílvevőt megtalálták. Leülnek, vacsorálnak, a legidősebb s a legkisebb el is alszik, de a középső fennmaradt strázsának. Alig szenderül el a két királyfi, lecsap a magas levegőéből egy szörnyű nagy saskeselyű, rettenetes nagy szárnyával nekivág a királyfinak, de a királyfi hirtelen kirántotta a kardját, s kettéhasította a saskeselyű fejét. Két gyönyörű ezüsttoll volt a saskeselyű két szárnyában, ezt a királyfi kihúzta, tarisznyájába tette, s reggel, mikor a testvérei fölébredtek, egy szót sem szólt, csak mentek tovább. Most már a legkisebb királyfi lőtte ki a nyilát. Mentek is hét nap s hét éjjel megállás nélkül, amíg a nyilát megtalálták. Nagy tüzet raknak, letelepednek, vacsoráznak, s vacsora után azt mondja Pengő: - No, ma éjjel én strázsálok. A bátyjai nem akarták engedni, eleget mondták, hogy kicsi legény ő még ahhoz, de Pengő azt mondta, nem gyerek ő már, s fennmaradt strázsának. Amint járt fel s alá, egyszer valami szomorú éneket hall. "Vajon ki lehet, vajon mi lehet?" - gondolja magában, s elindul a hang után. Megy, mendegél, s egy patakhoz ér, de abban alig volt víz; ami kevés volt, az is állott benne. Ebben a száraz patakban fickándozott, vergelődött egy aranyhalacska, ez énekelt olyan búsan, olyan bánatosan. Kérdi Pengő: - Hát neked mi bajod van, aranyhalacska? - Ó - mondja az aranyhalacska -, nagy bánatom van énnékem. Megáradott a patak, lesodort ide, messze az én hazámtól, most meg elapadott, nem tudok visszaúszni, s így kell elpusztulnom. - De már azt nem engedem - mondotta Pengő, s fölvette az aranyhalacskát, s addig vitte a patak mentén, amíg jó mély vizet nem talált. Ott szépen a vízbe eresztette. Mondotta az aranyhalacska: - Köszönöm, hogy megmentetted az életemet, te jó fiú. Nesze, adok

neked két aranypikkelyt, tedd el jól. Ha bajba kerülsz, csak lehelj rájuk, s eljövök a segítségedre. Azzal a halacska nagy vígan tovább úszott, Pengő is visszament a bátyjaihoz. Az ám, de mire visszaért, a tűz elaludott. Megijedt Pengő, hogy mit gondolnak róla a bátyjai, ha felébrednek. Bizonyosan nem strázsált, aludott ő is. Gyújtott volna tüzet; nem volt mivel, mit csináljon, merre forduljon? Fölmászott egy magas fa tetejére, hátha lát valahol tüzet. Látott is valahol messze- messze az erdőben, s ő bizony fogta magát, elindult abba az irányba. Alig indul el, szembe jő vele az Éjféli. Köszönti illendőképpen. - Adjon isten jó estét, öregapám! Álljon meg egy kicsit, az isten áldja meg, amíg tüzet hozok. - Jaj, édes fiam - mondja az Éjféli -, amíg te azt megjáród, addig én hétszer megyek s hétszer jövök, nem lehet nekem olyan sokáig várnom. - Bizony, ha nem vár szépszerént, majd vár másként - mondotta a királyfi. Volt a zsebében egy jó erős spárta, s azzal Éjfélinek mind a két kezét egy fához kötötte. Megy tovább, de egy óra, kettő alig telik belé, jó szembe vele a Hajnal. Köszönti ezt is: - Jó reggelt, húgomasszony! - Adjon isten, te királyfi! - Álljon meg lelkem, húgomasszony, míg amonnét tüzet hozok. - Jaj, azt nem lehet - mondja a Hajnal. - Amíg te azt a nagy utat megjáród, hétszer megyek s hétszer jövök én. Nem alhatnak az emberek olyan sokat egyfolytában. - Bizony, ha meg nem vár, mindjárt meg is kötözöm, húgomasszony. - S megkötözte a Hajnalt is egy fához. Most már mehetett bátran a királyfi. Meg nem állott, amíg ahhoz a nagy tűzhöz nem ért. Látja messziről, hogy tizenkét óriás ül a tűz körül. Hej, gondolja magában, itt nem kapok én tüzet szépszerével. Fogja a nyilát, odacéloz, s kilő egy égő szenet a tűzből. De megint meggondolja magát, mégis elmegy oda. Ne mondják, hogy lopja a tüzet. Odamegy, köszön illendőképpen, az óriások fogadják, jól megnézik tetőtől talpig, s kérdik tőle: - Ugyan bizony, te lövöd-e ki a szenet a tűzünkéből? - Én lőttem ki - mondja Pengő -, de meggondoltam a dolgot, mégis idejöttem. Adjanak kendtek egy darab égő szenet Isten nevében. - Adunk mi jó szívvel -

mondotta a legidősebb óriás -, hanem előbb forgasd meg a pecsenyénket. Éppen ott sült a tűz felett egy ökör, nyársra húzva. Pengő megfogta a nyársat a kisujjával, s úgy forgatta-pergette, akárcsak egy leány az orsót. Mikor jól megpirult az ökör, mondotta Pengő: - De már most csakugyan adjanak tüzet, mert sietős az utam nagyon. - Várj csak egy kicsit - mondja az öreg óriás -, látod-e amott azt a fekete várat? Annak a falán van egy kakas, azt előbb lödd le, akkor aztán adunk tüzet. Célba veszi Pengő a kakast, s úgy lőtte le, hogy egyszeriben lefordult a vár faláról. Hej, istenem, az óriások nem tudták, hogy mit csináljanak nagy örömeikben. - Hát ennek ugyan mit tudnak kendtek örülni? - kérdezte Pengő. - Hm - mondja az öreg óriás -, mindjárt megtudod. Tudd meg, fiam, hogy mi a bakarasnyi ember szolgálai vagyunk. Nekünk kell bevenni azt a várat. Abban a várban lakik a fekete király s annak három szép eladó leánya. A bakarasnyi ember feleségül akarja venni a legidősebb királykisasszonyt, a középsőt meg az idősebb fiának szánta, aki saskeselyű képében szokott járni, a legkisebb királykisasszonyt pedig a legkisebbik fiának, aki vadkan képében jár. Hiszen rég bevettük volna mi ezt a várat, hanem az a huncut kakas mindig felébresztette a kukorékolásával a katonákat. No, többet nem ébreszti fel. Hanem azért neked velünk kell jönnöd. A vár falában van egy lyuk, azon bebújsz, aztán kinyitod a kaput. A királyfi nem szólt semmit, mit volt mit tenni, ment az óriásokkal, szépen bebújt a lyukon, hanem mikor benn volt a várban, visszazólt az óriásoknak: - A kaput nem tudom kinyitni. Már ahogy tudtok, úgy jöjjetek utánam, különben kint maradtok. Mit csináljanak az óriások. Ha bőrüket ott hagyják is, mégiscsak rászánták magukat. Sorjában bújtak keresztül a lyukon, s amint az első bedugta a fejét, Pengő lecsapta a kardjával, a testét meg utánarántotta, s így tovább mind a tizenkettőnek levágta a fejét. Akkor fölment szépen a palotába, lábujjhegyen végigment a szobákon, s hát a három királykisasszony mind más-más szobában alszik. A legidősebb királykisasszony szobájában egy egész

meg egy félig leégett gyertya volt. Az egész gyertyát meggyújtotta, a félig leégett a zsebébe tette. Aztán ment a középső királykisasszony szobájába, annak az aranyrojtos selyemkendőjét vette el. Ment a legkisebb királykisasszony szobájába, de már annak a gyűrűt húzta le az ujjáról. Azzal szépen kiment a szobából, el az óriások tűzéhez, fölkapott egy darab égő üszköt, s szaladott vissza a bátyjaihoz. Amint ment visszafelé, eloldotta a Hajnalt. - No, most mehet, húgomasszony, szerencsés utat! Aztán eloldotta az Éjfélét. - Menjen kend is, bátyámuram, Isten hírével, eleget aludtak az emberek! Mire kivirradott, s a testvérei fölébredtek, csak úgy ropogott-pattogott a tűz. De egy árva szó nem sok, annyit sem szólt arról a bátyjainak, hogy hol s merre járt, s hogy milyen sokáig aludtak. Hát jól van, továbbment a három királyfi, mentek hetedhét ország ellen. Egyszer betértek egy kocsmába. Hej, sok vendége volt annak a kocsmának, alig fértek el benne az emberek. De nem is csoda, mert itt minden utas annyit ehetett-ihatott, amennyi belefért, s egy árva krajcárt sem kellett fizetni. Az volt a fizetés, hogy aki ide betért, s evett-ivott, mielőtt elment, el kellett hogy mondja a maga történetét. Azám, ti nem is gondoljátok, hogy ki lehetett a kocsmáros. Ez a kocsmáros az a király volt, akinek a várát az óriások be akarták venni. Mióta Pengő megölte az óriásokat, mindenfelé kurrentáltatta a király, hogy ki lehet az a derék vitéz ember, aki az óriásokat megölte, de senki sem állott elé. Kocsmát nyitott, úgy akarta megtudni az igazságot. No, bemennek a királyfik ebbe a kocsmába, jól esznek-isznak. Hordják a bort a királykisasszonyok, kínálják a dali szép legényeket, aztán Pengő elkezd beszélni, de még felét sem mondta el a történetének, int a király a legidősebb lányának, az eltűnik, s hát egy kicsi idő múlva megáll a kocsmá előtt négy aranyos-bársonyos hintó. Mind a négy hintó elé hat ló volt fogva. - No - mondja a király -, csak azt akartam megtudni, édes fiam, hogy ki ölte meg az óriásokat. A fiaim vagytok mind a hárman. Gyertek velem a váramba, s még ma megtartjuk a lakodalmat. - Beleülnek a hintóba párosával,

hazavágtatnak a fekete várba, hívatnak három papot, összeesküszik a fiatalokat, lett nagy dínomdánom, lakodalom, folyt a bor Hencidától Boncidáig, nem volt vége a hejehujának hét álló hónapig. - Lássátok, lássátok - mondotta Pengő a bátyjainak -, mégis javunkat akarta az édesapánk, mert különben nem láttunk volna országot-világot, s tán hírért sem halljuk ennek a három szép leánynak. - Igazad van - mondották az idősebb királyfik -, javunkat akarta az édesapánk. Hanem most már illendő volna, hogy megnézzük a mi országunkat is. - Jó lesz biz' a - mondják az öccsei, s mindjárt megegyeznek, hogy indulnak haza, hadd lássák, nem szökött-e el még az országuk. Befogatott a király három hintóba, s indultak haza mind a hárman, s vitték magukkal a feleségüket is. Az első kocsiiban a legidősebb királyfi ült, s egyszer csak látja, hogy az út közepén a nagy sárban egy bakaraszniai ember vergelődik. Kéri a bakaraszniai ember: - Húzz ki a sárból, te királyfi, bizony megszolgálom! Mondta a királyfi: - Nem húzlak én, minek mentél bele - s azzal továbbhajtott. Jön utána a középső királyfi, azt is megszólítja a bakaraszniai ember, de a középső királyfi sem húzta ki. Hanem a legkisebb királyfi, az már megállította a hintáját, leszállott, kihúzta a bakaraszniai embert a sárból, még fel is ültette a hintóba. Hát egyszerre, uramteremtőm, mi történt! A bakaraszniai ember megragadta a királyfi feleségét, belecsavarta a hétrőfös szakállába, s úgy eltűnt vele, mintha a föld nyelte volna el. Hej, istenem, nagy búbánat nehezedett a királyfi szívére. Mondotta a bátyjainak: - Ti csak menjetek haza, mert én addig meg nem nyugszom, amíg a feleségemet meg nem találom. Visszaküldötte a hintót az apósához, s elindult gyalog. Ment hetedhét ország ellen. Amint megy, mendegél, egy patakhöz ér, s eszébe jut az aranyhalacska, hátha ez tudna segíteni rajta. Előveszi a két arany halpénzt, ráfúvint, s abban a pillanatban ott volt az aranyhalacska, s kérdezte: - Mit parancsolsz, édes gazdám? Mondja Pengő: - A bakaraszniai ember elragadta a feleségemet, ugyan bizony nem tudnád-e megmondani, hol s merre

lehet? Feleli az aranyhalacska: - Én nem tudom megmondani, de azon a hegyen túl, látod-e, van egy bölcs ember, az három dolgon kívül mindent tud ezen a világon, s talán meg tudja mondani, hol van a feleséged. Elment Pengő királyfi, s addig meg sem állott, amíg a bölcs emberhez nem ért. Ott ült a bölcs ember egy nagy sziklának a tetején, lelógott hosszú fehér szakálla. Köszönti Pengő illendőképpen, s elémondja, hogy miben jár. - Tudom, ha nem is mondod - szólt a bölcs ember -, de ha meg akarod kapni a feleségedet, előbb te segíts rajtam. Kerek száz esztendeje, hogy ezen a sziklán ülök, s nem tudok felkelni, mert a mátkám a gyűrűjével együtt elveszett. Ha megtalálod a mátkámat s a gyűrűjét, akkor te is megkapod a feleségedet. Kérdezte Pengő: - Hát hol találom én meg a te mátkádat? - Hej, fiam - felelte a bölcs -, hiszen éppen azt nem tudom, hogy hol van. Mert tudd meg, hogy csak három dolog van a világon, amit én nem tudok, s ez éppen a közül a három közül való. Visszament Pengő nagy búsan az aranyhalacskához, s elpanaszolja, hogy mivel fogadta őt a bölcs ember. - Csak ne búsulj! - mondja az aranyhalacska. - A bölcs ember mátkája a gyémántvárban van. Meríts egy palack vizet, tégy bele engem, s vígy magaddal, majd visszaszerezzük a bölcs ember mátkáját. Elindul Pengő királyfi. Megy hegyeken-völgyeken át, erdőkön-mezőkön keresztül, egyszerre csak megérkezik a gyémánt várhoz. Azt mondja az aranyhalacska: - No, te királyfi, jól megjegyzed, hogy ebben a várban minden fekete, még étellel is csak fekete étellel kínálnak. De te, akármit csináljanak veled, akárhogy megkínózzanak, egyebet el ne fogadj fehér ételnél. Bemegy Pengő a gyémántvárba, hát belől olyan fekete, mint a korom. Feketék a falak, feketék a garádcsokok, az ablakok; megy a szobákba, azok is mind feketék. Jönnek a szolgálók, fekete az arcuk, fekete a ruhájuk. Aztán asztalt terítenek, fekete abrosszal, fekete tálakkal. Hozták az ételeket, kínálták Pengőt, egyék. De Pengő semmihez sem nyúlt, mert minden étel fekete volt. Akkor egyszerre csak megtelt a szoba fekete

emberekkel s asszonyokkal, s úgy megverték Pengőt, hogy elnyúlt a földön. Második nap éppen így járt. Hiába erőltették, hiába kínozták, hozzá nem nyúlt az ételekhez. Elkövetkezik a harmadik nap, s hát megfehéredtek mind a szobák, fehér ruhás emberek s asszonyok jöttek a szobába, fehér abrosszal terítettek asztalt, csupa fehér ételeket hoztak, s énekeltek Pengőnek szebbnél szebb nótákat. De most már Pengő is evett mindenből, amennyi csak belefért. Mondja reggel az aranyhalacska Pengőnek: - No, a próbát jól kiállottad. Most menj le az istállóba, ottan találsz négy fekete paripát. Ez a négy paripa négy leány. Egy a bölcs ember mátkája, egy a farkas-, egy a sas- s egy a hollókirályé. Ezt a négy leányt az a vén boszorkány rabolta el, akié ez a gyémántvár. Mert úgy tudd meg, ennek a vén a boszorkánynak abban telik kedve, hogy mátkás leányokat rabol, azokat lovakká változtatja, hintó elé fogja, mikor jól lejárta őket, vízbe fullasztja, s megint más lányokat szerez helyettök. Majd az istállóban meglátod a vén boszorkányt darázs képében. Hol az egyik, hol a másik ló hátára száll. De te csak végy egy ostort a kezedbe, csapkodj a lovakra, s ha meg is kínozzod szegényeket, addig csapkodj, amíg a darázst el nem találod. Úgy tett Pengő, amint a halacska tanácsolta. Lement az istállóba egy jó szíjostorral, elkezdte csapkodni a lovakat, hogy azok fájdalmukban mind felrúgták a padlást, nagyokat nyerítettek: hanem egyszer eltalálta a darázst is; lefordult egy ló hátáról, abban a pillanatban vénasszonnyá változott, nagy sivalkodással kiszaladt az istállóból, s úgy elszaladt, hogy talán meg sem állt a világ végéig. Hát, uramteremtőm, amint a banya kiszaladt az istállóból, a négy ló meg gyönyörűséges szép négy leánnyá változott. Pengő mindjárt indult a négy leánnyal, s vitte őket a bölcs emberhez. Megérkeznek a sziklához, föl akar kelni a bölcs ember, s hát nem tud felkelni, pedig ott volt a mátkája előtte. - Hát a gyűrűt nem hoztátok el? - kérdezte a bölcs ember. - Jaj, istenem - sírt a leány -, azt a vén boszorkány elvette tőlem, s magával vitte. Gondolkozott egy keveset a bölcs

ember, s mondta: - Azt már tudom, hogy a földön nincs a gyűrű, mert ha ott volna, tudnom kellene. Hát vagy a levegőben, vagy a vízben van. Eközben odaérkezett a farkas-, a sas- meg a hollókirály is a mátkájukért, s a sas- meg a hollókirály mondotta: - No, annyit mi is mondhatunk, hogy a levegőben nincs a gyűrű, mert különben tudnunk kellene róla. Megszólal az aranyhalacska: - Akkor bizonyosan a tengerben van. Egyszeriben összehitta a halakat mind, s kérdezte, hogy nem láttak-e egy mátkagyűrűt. Mind azt felelték, hogy ők nem láttak. - Mind itt vagytok-e? - kérdezte az aranyhalacska. - A sánta csuka még nincs itt - felelték a többiek. Hát egyszer jön a sánta csuka is. Ráförmed az aranyhalacska: - Hát te hol voltál, hol késtél meg?! Mondja a sánta csuka: - Én bizony egy gyűrűt találtam a tengerben, s azt beittam a kocsmában. - Ilyen-olyan teremtette - kiáltott az aranyhalacska -, mindjárt visszahozd azt a gyűrűt! A sánta csuka nagy dérrrel-dúrral elinalt, visszahozta az aranygyűrűt, odaadták a bölcs embernek, s ím az abban a pillanatban felállott, s mondta Pengőnek: - A te feleséged a tenger kilencvenkilencedik szigetén van abakarasznyi embernél. Eredj oda, ott megtalálod, s ha igazán szeret, majd kitudja a bakaraszniai embertől, hogy miben van a szörnyű nagy ereje, mert szörnyű nagy ereje van. Akkor aztán elhozhatod a feleségedet. Az aranyhalacska mindjárt elészólított egy nagy cethalat, Pengő a hátára ült, s úgy úszott a kilencvenkilencedik szigethez. Hát amint odaérkezik, s kilép a szigetre, éppen ott sétál a felesége. Ölelik-csókolják egymást, de mikor vége volt ölelésnek, csókolásnak, azt mondja az asszony nagy búsan: - Hiába fáradtál ide, édes uram, nem tudsz megszabadítani a bakaraszniai embertől, mert szörnyű nagy ereje van, s én meg nem tudom, hogy miben tartogatja. A bakaraszniai ember éppen a déli álmát aludta. Mondta az asszony Pengőnek, csak bújjon el valahová, majd mégis megpróbálja, hátha mézesmázos szavakkal kiveszi belőle a titkot. Fölmegy a királyné a palotába, éppen akkor ébredett fel a bakaraszniai ember, odamegy az

asszony hozzá, simogatja a hétrófös szakállát, cirógatja az arcát, s mondja: - Látod, látod, mindig mondd, hogy így meg úgy szeretsz engem, de én nem hiszek neked. - Hát azt én mivel tudjam bebizonyítani? - kérdi a bakaraszniai ember. - Mivel-e? Azzal, ha megmondanád, hol tartogatod az erődet, legalább én is vigyáznék reá. Nagyot kacagott a bakaraszniai ember. - Hát megmondom neked. Ott van ni, az ajtó mellett, abban a darab fában. - Jaj, istenem, hát hogy lehet ott tartani? Hátha valaki elvinné! - mondotta az asszony. Azzal fölkapta a fát, s bezárta az almáriumban. A bakaraszniai ember nagyot kacagott. - No, látod-e, elbolondítottalak, mert nem a fában van az erőm, hanem abban a seprűben, ni! - Bizony, ha abban van, akkor azt is elzárom - s elzárta az almáriumba. A bakaraszniai ember még nagyobbac kacagott. - Látod-e, megint elbolondítottalak, mert nem a seprűben van az erőm, hanem a piszkafában. Az asszony szépen felvette a piszkafát, kendőbe takargatta, s úgy zárta el az almáriumba. Azt mondta akkor a bakaraszniai ember: - No, most már látom, hogy igazán szeretsz. Hát tudd meg, hogy sem abban a fában, sem a seprűben, sem a piszkafában nincs az én erőm. Ott van az én erőm messze innét az erdőben, aranyzarvasban. Ez az aranyzarvas, amikor én alszom, mindig lejár inni az aranypatakba. Ha valaki meglőné, egy bárány szöknék ki belőle. Akkor ebben lenne az erőm. A bárányt ha meglőnék, kirepülne belőle egy aranykacsa. Aranykacsát ha meglőnék, abból kiszállana egy aranybogár, s ha ezt el nem pusztítják, ebben megmaradna az erőm, de ha ezt is elpusztítják, akkor az én erőmnek vége. Hiszen csak azt várta az asszony, hogy elaludják a bakaraszniai ember. Mindjárt kisurrant a palotából, szaladott Pengőhöz, s töviről hegyire elmondotta neki, amit a bakaraszniai embertől hallott. Megy Pengő az erdőbe, s amint megy, mendegél, meglát egy farkast; meg akarja löni, de a farkas megszólal: - Ne ölj meg, királyfi, mert engem a farkaskirály küldött a te segítségedre! Megy tovább Pengő, s egyszer csak a feje fölött egy sas repül el. Veszi a nyilát, megcélozza,

de a sas megszólalt: - Ne lőj meg, királyfi, mert én tereád vártam itt! A saskirály küldött a segítségedre. Jól van, nem lövi meg, hogy lőtte volna meg? Megy tovább Pengő királyfi, s hát egy holló repül feléje. Célba veszi azt is, de a holló is megszólalt: - Ne lőj meg, királyfi, mert engem a hollókirály küldött a te segítségedre. Pengő nem lőtte meg a hollót, hanem ment egyenesen az aranypatakhoz. Ott meghúzódott egy bokor mögé, s várta az aranyszarvast. Hát egyszer jön az aranyszarvas, hegyezi a fülét, néz erre, néz arra, s hogy nem látott senkit, belemegy a patakba. Úszott benne fel s alá, fürdette magát, s akkor Pengő szépen célba vette a nyilával, lelőtte. Szalad oda Pengő, hogy megfogja az aranyszarvast, de már abban a szempillantásban ki is ugrott belőle az aranybárány. Uccu, ott volt a farkas, nekiszökött a báránynak, szétszaggatta. A bárányból kiröppent az aranykacsa, de arra lecsapott a sas, összetépte. Aranykacsából kiszállott az aranybogár, de azt meg a holló fogta meg. Szépen odavitte Pengőnek, s Pengő a zsebkendőjébe

kötötte a bogarat, úgy vitte a bakarasznyi ember palotájába. Fölmegy Pengő a palotába, mondja nagy örömmel a feleségének, hogy megvan a bakarasznyi ember ereje. Hát arra a szóra támolyog ki a szobából a bakarasznyi ember is, s mondja Pengőnek: - Megfogád az erőmet, királyfi, de ha visszaadod, cserébe neked adom minden vagyonomat. Mondotta Pengő: - Nem kell a vagyonod, s nem is hiszek a szavadnak, mert te jóért rosszal fizettél nekem. Azzal a bogarat beledobta tűzbe, porrá égett, s ím halljatok csudát, szemük láttára porrá s hamuvá lett a bakarasznyi ember is. - No, feleség - mondotta Pengő -, most már kettőnké a világ. S mentek haza az asszony apjához. Csaptak nagy lakodalmat, meghítták rá a bölcs embert, a saskirályt, a hollókirályt, a farkaskirályt, Pengő királyfi két bátyját, s hét nap s hét éjjel szólott a muzsika, folyt a bor Hencidától Boncidáig. Lakodalom után a király Pengőnek adta egész országát, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.

